

Antequam Darius, Arsani Histaspis filius, qui occuparat tyrannidem Perparum, casurus estet, & vincendum ab Alexandro Magno, eō vanitatis perverit, & felicitate egensis victoris pluribus contra barbaras nationes Scytharum, & Indorum: ut missa superba legatione contumeliosa, atque imperiosissima ad Alexandrum se regem regum, ac consanguineum Deorum diceret. Alexandrum vero famulum suum appellaret, ut habetur lib.2. Supplementi ad Q. Curtium, Et apud Herodotum in Melamene lib.4. inventur ejusdem. Darii cippus erexit ad fontes Theatri fluvii cum hac vana inscriptione: in Thracia Theatri annis capit optinam aquam, atque pulcherrimam cunctorum annum præbent. & ad ea pervenient exercitum ducens adversus Scythas, vir optimus, atque pulcherrimus cunctorum hominum, Darius Histaspis filius, Perparum, cunctaque contingens Rex.

CLEOPATRA quoque eo insolenter proverba est, ut se regiam reginam appellareret. Suidas in voce Ἐγίανας.

C. CESAR CALIGULA, notatus elationis, & vanæ gloria à Suetonio c.22, quod voluerit se dici pium, castrorum filium patrem exercitum, optimum, maximumque Cæsarem. Xiphilinus ex Dione addit eundem in eam prolapsum infamiam, ut Deorum velimperia induceret, in quibus nunc belloufani virginem nunc mulierem, nunc alios Deos repræsentaret.

Sapor Rex Perparum scribens Cæsar Constantino, his fibi arrogavit titulos, Rex regum Sapor, syderum frater, Solis, & Lunæ, Constantino fratri meo salutem plurimam. Ammian. Marcell. lib.17, hist.

CLEARCHUS PONTICUS factus Heraclotarum tyrannus, divinos sibi haberi honores voluit, vestes Deorum induit, simul suum Cerapionem, id est, fulmen, appellavit, & multa tyrannice egit: sed postea tandem Clylon familiaris Platonis cum interfecit, teste Suida.

ALEXANDRI regis virtus, & felicitas, tribus insolenter constitutione Capitularium, & legum. Lib.1. in præfatione Capitularium sic legitur: Regnante Domino nostro Iesu Christo in perpetuum: Ego Carolus gratia Dei, ejusque misericordia donante, Rex & rector regni Francorum, & devotus fætus Ecclesiæ defensor, humilipe adiutor, &c.

Olim non amplior fuit Virorum Nobilium titulus, quam ut Stretoni famuli nominarentur: Equites vero aurati ut dicentes Milites.

Fabricius in sua Misnia sub anno 1382. ponit Epitaphium Henrici Schleinitz co anno mortui cunctali inscriptione: et m. CCC. LXXXII. Obit Strenuous famulus Henrici à Schleinitz, qui tamen inter sua dictio homines illustrissimos habebatur.

¶ Refersi hoc poterunt multa ex Loco de humili exstimatione sui. Item de Honore.

* Tolerantia.

¶ Vide Patientia.

DEFINITIO, & ETYMOLOGIA.

Tolerantia, Græcè ἀρρεῖσθαι, οὐ προσπέμψαι, & οὐ προσπέμψαι, perditio dicuntur. Hebrei. Onus quod seculum portatur. Ut nus hominum ad hoc avi, inquit, felicis sibi cognomen afferunt L. Sylla, civili namque fanguine, ac patria opugnatione adpatrunt. Caius Rhod. lib.24. var. 16. cap. 6. ¶ Plinius lib.7. nat. hist. cap. 44.

Rex Arabum tempore Yeremundi Hispaniarum regis, superbius, & elatus vitorius; & quod se strenue defendisset à Christianis, permittente id Deo ab peccata Christianorum, voluit se nominari Althagib, & Almanzor, id est, supercilium quo oculi defendentur, & defensione ipsam. Rodericus Toleramus lib.5. verum Hispan. cap. 12.

ATAULPHUS Gothorum rex, Roma debellata, eō vefaniam processit, ut quemadmodum Cæsares, sic in posterum Romanos Principes cognominari destinari. Alex. ab Alex. lib.1. cap. 2.

Constantinus Imperator cognomine Magnus, teste Aurelio Videro in epistola, Trajanum Imperatorem, Herbam patriciam ob titulos multos adibus inscriptos, vocare solitus erat:

In recensendis Justitiæ titulis præpositis in editione librorum juris civilis prima fere integræ pagina via sufficit, à Provinciis debellatis, & per Duces certè fuos, non per ipsum, & ab aliis Imperatorum virtutibus translati. Quæ certè ex adulatione Tribonianii viri astutissimi, & aliorum adscripta sunt, qui etiam ei stultissimo perfudere ausi sunt, se tandem immortalem in celum asserendum, quod ipsum credidisse quidam putant.

Proverbium est de Republica Veneta: Cum usurparetur titulus Domine, simpliciter, tunc facta est Republica: Mihi Domine, stabilita est: Magnifice Domine, tunc evenira est.

TOLERANTIA, SIVE PATIENTIA IN ADVERSIS REBUS, DOLORIS CUPIDIBUS, IN GENERE.

Mala, cum evitari nequeant, ferre, pati, & tolerare. Tolerantia est, seu dicere malis, Patientia. Græcum vocabulum huic ex equo respondens fortassis οὐ προσπέμψαι est: quād tamē Aristoteles libro septimo. Ethicor. pro dipositione sive imperficiencia Trioniani viri astutissimi, & aliorum adscripta sunt, qui etiam ei stultissimo perfudere ausi sunt, se tandem immortalem in celum asserendum, quod ipsum credidisse quidam putant.

Proverbium est de Republica Veneta: Cum usurparetur titulus Domine, simpliciter, tunc facta est Republica: Mihi Domine, stabilita est: Magnifice Domine, tunc evenira est.

in illis

TITULOS RESPUERE. MÖDESTE ASSUMERE.

Non ejus vanitatis fuisse D. Ludovicum Francorum Regem, responsum ejus testatur. Rogatus enim, quoniam cognitum est, quod suorum suorum fuerit ornari? Victoria, inquit, quæ in Ecclesia Poissiaci contra diabolum, dum baptizaret, ut prima, ita mihi clarissima obtrigit. In hac sola gloria, & triumpho, ab hac Ludovicus Poissiacus nominari volo. Arguitur Corvætus de dīs, & factis memorabilibus.

CAROLUS MAGNUS, ut Romanis se insinuare stritius ad conveendum, & foendum imperium, quod obtinuit, voluit inter titulos se Patricium Romanum vocari: ut appareret ex Privilegiis concessis Ecclesia S. Germani Parisiensis, quorum initium est: Carolus Dei gratia Rex Francorum, & Longobardorum, ac patricius Romanorum, &c. Anton. lib.5. de gestis Franc. cap. 1.

Particulari autem dignitas minor habebatur Imperatoria, sed illa secunda fuit per Juffianum l. nemini de consul. l. 12. C. & post illum ab imperantibus in Gracia Castrabri habitata. Si Carolus Magnus Patrius factus est Romanum ab Adriano summo Pontifice, & Synodo collecta Romæ, post viciorum de Difensorie rege relatum est. Adrians lib.22. sub 63. distinxit, antequam Imperator crearetur: coeque titulo etiam insignitus Patrii Romani Cassiodorus, dignitatis formularum scriptum reliquit Patriacius. Cassiod. lib.6. varior.

Utram tamen Carolus Magnus alii titulūs in constitutione Capitularium, & legum. Lib.1. in præfatione Capitularium sic legitur: Regnante Domino nostro Iesu Christo in perpetuum: Ego Carolus gratia Dei, ejusque misericordia donante, Rex & rector regni Francorum, & devotus fætus Ecclesiæ defensor, humilipe adiutor, &c.

Fabricius in sua Misnia sub anno 1382. ponit Epitaphium Henrici Schleinitz co anno mortui cunctali inscriptione: et m. CCC. LXXXII. Obit Strenuous famulus Henrici à Schleinitz, qui tamen inter sua dictio homines illustrissimos habebatur.

¶ Refersi hoc poterunt multa ex Loco de humili exstimatione sui. Item de Honore.

* Tolerantia.

¶ Vide Patientia.

DEFINITIO, & ETYMOLOGIA.

Tolerantia.

in iustitia, que evitari nequeant (in his Forma tolerandi, & non materia vitiosa est). Ut qui ad mortem religionis causa duduisti, seipso sponte in ignis precipitant) tum Impropiam, in iis malis, que evitari poterant, in quibus non tam Forma, quam Materia reprehenditur, v.g. qui Diis sacrificare, quæ martyrium opere malum, magis malum tolerant, idololatriam scilicet, utimius declinet mortem: cùm è conqueri idolatriam declinare, mortem tolerare oportet. Et si compofita est hæc species uti ex Tolerantia, & Declinatione excelfa. Jam vero cum mala ista vel corpori dolore affert, vel animo in illis quidem ferendis apud eum, & fortitate corporis, scis etiam in illis dempropria. Neque tamen robore idem est, quod fortitudine non magis, quam ira: liet utique fortitudinem inserviat. Tolerantia perfecta mala, ex animi batitu in imperio: Robur, ex corporis firmitate, & quadam veluti indolentia: Ita vero omnis doloris oblitus, solam vindictam appetit. Sic in digitationibus vulnera plurimam sentiant, propter quod non videntur intentus, id unum quod vehementer similem cupit, considerat. Ceterum quia in Tolerantia, & in Clementia malum ferre aportet, quæ si horum differvent, videndum est. Exempla eadem utique loco interdum convenient, pro duplicitate pedis. Malum, quod inferitur, & subiicit, qui infert. Malum tolerare per se, bujus est loci, at inferentem tolerare, illum non vesciendo, at Clementiam pertinet. Que a Deo, vel Natura inferuntur mala. Tolerantia solam in perfervendo videntur habere. Atque ad Homines, nisi à magnificatu, & præceptoriis inferuntur, cum ad vindictam ad existent animum, non tam in perfervendo, quam in non vindicando spectari conuenire. Ex proprieitate sub loco Clemens, potest secundum deum, & viceversum animum, concegit, mortaleque omnes suo exemplo, fortunam ferendam superari possit docuit. Panormit. lib.1. cap. 9. de rebus gestis Alfonsi.

TOLERANTIA MALORUM, QUÆ IN ANIMO EXCITANT VEL TERRORE.

Vide fortitudinis propulsantis Locom.

C. FABRICIUS misus ad Pyrrhum ad redimendos captivos, vim magnam auri, quod ille dabat, rejecit. Postmodum maximum elephantum, Iulis Pyrrhus à tergo incho. Fabricio locum cum magno stridore edentem offerri. Quo facto confusus Fabricius, articulansque: Me, inquit, negue aurum heri, neque hodie bellua perculit. Invitans eum Pyrrho, ut ipsum combatatur, teneretque primum post se locum. Nec tibi quidem, inquit, hoc conductat. Siquidem Epirote iamnos non venient, nos regnare, quam te maluerint. Plus. in Approp. I. N. V. I. D. I. A. M.

STRATO Phrygicus, cum discipulis Menedemo multo esse, quam sibi accepisset plures: Num ergo mirum, inquit, si plures sunt, qui lavare, quam unu. volunt. Plat. de Tranquill. animi. I. N. F. I. D. E. L. I. T. A. T. E. M.

Paula in tentacionibus Deuter. verba volvebat: Tentatis dominus Deus vester, ut scias, si diligatis dominum. Deum vestrum de toto corde vestro, & de tota anima vestra. Hieron. in Epitaphio Paulæ ad Eufacio.

Tolerantiam Patriarchæ Job, Alexii Romani, Eustachii, & Elizabethæ viduæ. Quære in Loco de Patientia.

De Ulyce plenius postcarum libri. De eo Ovid. lib.4. de Ponto.

Exemplum est animi umbras patientis Ulisses, Jovatus dubio per duo lustra mari.

PLATO Socratem suum graphicè depinxit in Symposio, Alciabitam personam substituit. In bello (inquit) quod ad Potideam Atheniensis gesceret, in primis quidem laborum H. incomparabili patientia, non me solam, sed universos longe Socrates precellebat. Et sic ibi (ut ferè asolit) commeat deficerent, tacitum, compluribus etiam lacrimis injurias semper codem vultu manit.

MAGNUS SFORCIUS miram animi fortitudinem, & patientiam tolerando omni dolore in adversis semper ostendit, ipso in edito celle supra campanam portantem Romano operi vallatis castris Neapolini circumfidenti, atque oppugnante priuquam Ludovicus III. Andegavensis clavis in eam oram advehceret: Franciscus filius, graviore venito moris fortitudinis per duplum ferreum thoracem penetrante lethaler vulneratus, acitem Fochinus ex foro nepos simili telo latus, penit desperata ope jacebant. Ipse quoque Leontius Sanfeverinus Elisa F. maritus, tanto intolis dux, ex provocatione ad offensionem equestris disciplina peritiam virtutem que cum Carafilo Carafila, nobilissimo equite, nulla intercedente simulata congressus, recepta per casidem hasta cu-

spide, iugente toto exercitu occidit. Quem metrem in modum adauxit fungitus ex Brutis nuncius, qui Potyrennam Russiam nurum, ac item ejus filiolam ex Francisco F. neptem, beneficis amitis, acerbissima morte sublatas actulerat. Suborta & tum Sergiani Caraccioli arte, dolore exultus fama, tois disseminata castris, infolium pavorem, & magnam consternationem invexerat. Feretatur enim Ludovicus intemperio ad Matiliam navali apparatu adventum suum, atque ejus conflati belli maritimam expeditionem ad prima veris signa diffluisse, ita ut militesjam plane desperatis auxiliis, & aduentante Alfonso Aragonio, quam bellare incerto obferte, seque incolim exercitu in pacata loca recipere posint, insigni concepta formidem cogitarent. Sed his tanti privati luctus, & publici morioris incommodes confituerat, ea magnitudine animi fortitudine bellum contra omnium expectationem, post secundum deum, & viceversum animum, concegit, mortaleque omnes suo exemplo, fortunam ferendam superari possit docuit. Panormit. lib.1. cap. 9. de rebus gestis Alfonsi.

juramentum ad eosdem hostes, quos gravibus in senatu verbis, quā A in bello armis offendebat, sine ulla dubitatione remeavit. Tantus itaque vita hujus contemptor, cum favientibus hostibus per quaslibet paucas eam finire, quam se ipse perirem posuit, magnum feculcescere, si homo fessus intermitat, proculdubio judicavit. De cosic *Silus lib.1.*

*Non ignes, canderque abibit; non verbera passim
Illiibus innumeris laceras scindentia corpus
Carnefice ue manus, penitus infusa medullis
Pessis, & in medio luctantes vulnus flammæ
Cessante (serum visa, dilataque) per artem
Sævitie extente, quantum tormenta jubebant,
Creverunt artus, atque omni sanguine rufo
Ossa liquefacta fumarunt servida membris:
Mens intata manet, superat, rideque dolores,
Spontani similes, festisque labore ministris
Incepit, dominique cruentum clamore reposit.*

FANNI servus Alexander, cūm in hunc suplicio C. Flacci equitis Romani occisi venisti, septies tortus, pernegavit ei se culpa affinim fuisse: sed perinde atque confessus, & à iudicibus damnatus, à L. Calpurnio triumviro in crux actus B est. Val.lib.8.c.4.

FULVIA FLACCO caufam dicente, Philippus servus ejus, in quo tota questio nitebatur, octies tortus, nullum omnino verbum, qui dominus perstringeretur, emisit: & tamen reus damnatus est, cum certius argumentum innocentie usus officiorum exhiberet, quam octo femei torti praebuerent. Idem.

M. ANTONIUS clariſſ. orator, inceſti reus agebatur. Cuius in iudicio accusatores Servum quæſione perveranſim postulabant, quod ab eo, cūm ad stuprum iret, latenter prelatam contendenter. At servus plurimi lacratus verberibus ecclœque impositus, cæntibusque etiam laminis ultius omnem vim accumulator, cufitudo rei fulte, subvertit. Valer. Max.lib.6.c.8.

C. PLEONIUS PLANCUS, Munaci Planci frater, cūm à Triumviris proscriptus in regione Salernitana lateret, delictore vita generi, & odore unguenti proditus est. At Servi ejus persecutoribus comprehendens, multumque, ad 20 torti, negabat, ubi dominus est. Donec ipse Plancus servorum misericordia in medium processus, jugulunque gladius militum obicit. Idem.

QUINTILLUS minima virtus, patientiaque non minor, quam G Epicurius fuit, euquam feliciorum exitum macta. Nam ille per crucifixus interrogarent, ubinam occuluerit: utrum omnium offendens, ibidem respondit lateri: nec illi tormentis tenuis, Timido accusata, quod Pompeii senatoris animi, ac confidiorum adversus principem Caligulam confusa esset, ignorare se eam rem temper dixit. Dum ad tormentorum locum duceretur, conjurator unus, qui aderat, dum transfr. pedem pede suo calcans, innuit, ut bono animo esset, quod eum ministratura non erat. Atque inter tormenta in hac sententia fortiter pertinax, tandem, ut que per iuriam hos crucifixus pertulisset, liberata fuit, permulxit ad lenienda mala, que pertulat, collatis munieribus. Idem.

Egyptios patientissime ferre tormenta ajunt, & apud eos cœtus non hominem in questionibus tortum, examinatumque, quam veritatem prodere. Alian.lib.8.Var.hift.

*LIBERTA, Epicharis nomine, cum forte in notiam venifet Pisonianae conspirationis adversus Neronem, audientior, confiantiorque supra feminum sexum, non fatis habuit tantu rei notitiam habuisse, sed inter participes quoque annuerari voluit. Puteolos igitur in Campanias profecta, miris modis operam dedit, ut præfectus navalium Voluum in conjunctionis partem traheret. Ceterum is longe vilior, quam muliercula, rem omnem Neroni detexit. Quamobrem variis, gravissimisque crucifixus torta Epicharis, quamvis Volus coram, que ab eo accepit, testatur, nunquam adiudi potuit, ut confessione sua rem ullam aperiret: sed cum iam tortores defatigaveret, & lacero corpore ingratam habebat rit vitam, scipiam laqueo suspendit. Illa fragili enim sexu, D quem nullius doctrina robur amara, plus inesse virtutis, atque potentis ostendit, quam veterum philosophorum permulti fecerint. Fulg.lib.3.cap.3. At de *Polygonis* sic: Piso, & Seneca infidias in Neronem comparabant. Seneca frater era Scelai, qui scortum habebat Epicharis. Hanc Nero, quasi particeps occulorum conforitorum, in questionibus examinavit acerbissime. Illa vera refutat, neque quenquam prodidit. Nero rem diffudit, quasi eam iterum torturam. Post triduum Epicharis in lepta iussit ad portari. Illa soluta zona, scipiam lepta strangulavit. Qui portabant, ad tormentorum locum appropinquantes, deposita lepta progrederi cam iusterunt. At illa mortua reperta, tyranus mirus in modum esse cruciavit, quod a scorto viuis videbatur. Polyg.lib.8.*

Cum Ptolemaeus per perfidiam socorem Simonem pontificem, & Iudaorum principem occidisset, captaque Socru, duobusque liberis, cum eis in Draconis arcem receperit:

Hircanus Simonis filius, qui Ptolemaei sororis viu vim efficerat, firmato patris imperio, dum ulcisci acceptas injuras E nititur, Ptolemaum in arece, in quam se receperat, obicit, & jam eō redegerat, ut in ardore res constituta videretur. Ceterum Ptolemaeu primo sceleri novam crudelitatem adjungens, dum ab hostibus oppugnatur, in muris scutum suum Hircanam matrem favissimum tormentis discruciare corpori. Mulierem autem non fenus imbecillitas, non fenus movit, quin clara voce filium oraret, neab oppugnatione proper ipsius tormenta averteretur: que ita patienter in senili corpore fecerat, utca non sentire videretur. Ceterum plus in Hircanis materna pietas, quam ulciscendi justus dolor cum posset, egit, ut ab oppugnatione deficeret, fretus ita matris tormento se finem facturum. Ceterum Ptolemaeu soluta obdione, effususq; viam nauctus, matre, fratribusque Hircani occisis, in Philadelphia ad Zenonem recipit. Fulg.lib.3.c.3. ex Jofepbo.

Ultima Iudaorum rebellionis, qua civitas eorum à Romani deitate fuit, inter ea gens societatem inviit, quam Zelotarum, id est, amatorum, atque observantium legis nuncupabant. Primarium inter eos erat institutum, utrumcum Deum Dominum agnoscerent. Ex hac gente, qua præter evera Fas Hicrolym misera multa in Egypto petulata, cùm magnus propter novas fædiones motas caput numerus esset, nulla vi tormentorum ullus adduci potuit, ut Caesar domini nuncupare vellet. Idolorum enim cultum cœtu tetram, nefandamque rem Romanis obstatim impræparabant: magnificis verbis, intrèpidoque vulnu nibili feomentare faceret. Adeò autem hujus rei tenax propositum penes omnes fuit, ut nedium firma ætas, verum muliebris quoque sexus, ac pueri, inter tormenta ipsa confitentes perseverantes, ridentium speciem tempe præbuerunt. Idem.

Edom belli, cūm urbs Galilee Jopara obfitione premeretur, captus à Romanis militibus Jotapatenus quidam, cūm à Vespafiano de obfessorum statu rogaretur, adhuc inter tormenta ignibus, nunquam compelli potuit, ut aliquid faciat. Quin ridentis facie in ipsis tormentis mortem, cœtu tetram, nefandamque rem Romanis obstatim impræparabant: magnificis verbis, intrèpidoque vulnu nibili feomentare faceret. Adeò autem hujus rei tenax propositum penes omnes fuit, sed quasi innoxia, ut nedium firma ætas, verum muliebris quoque sexus, ac pueri, inter tormenta ipsa confitentes perseverantes, ridentium speciem tempe præbuerunt. Idem.

C. PLEONIUS PLANCUS, Munaci Planci frater, cūm à Triumviris proscriptus in regione Salernitana lateret, delictore vita generi, & odore unguenti proditus est. At Servi ejus persecutoribus comprehendens, multumque, ad 20 torti, negabat, ubi dominus est. Donec ipse Plancus servorum misericordia in medium processus, jugulunque gladius militum obicit. Idem.

QUINTILLUS minima virtus, patientiaque non minor, quam G Epicurius fuit, euquam feliciorum exitum macta. Nam ille per crucifixus interrogarent, ubinam occuluerit: utrum omnium offendens, ibidem respondit lateri: nec illi tormentis tenuis, Timido accusata, quod Pompeii senatoris animi, ac confidiorum adversus principem Caligulam confusa esset, ignorare se eam rem temper dixit. Dum ad tormentorum locum duceretur, conjurator unus, qui aderat, dum transfr. pedem pede suo calcans, innuit, ut bono animo esset, quod eum ministratura non erat. Atque inter tormenta fortiter pertinax, tandem, ut que per iuriam hos crucifixus pertulisset, liberata fuit, permulxit ad lenienda mala, que pertulat, collatis munieribus. Idem.

*LIBERTA, Epicharis nomine, cum forte in notiam venifet Pisonianae conspirationis adversus Neronem, audientior, confiantiorque supra feminum sexum, non fatis habuit tantu rei notitiam habuisse, sed inter participes quoque annuerari voluit. Puteolos igitur in Campanias profecta, miris modis operam dedit, ut præfectus navalium Voluum in conjunctionis partem traheret. Ceterum is longe vilior, quam muliercula, rem omnem Neroni detexit. Quamobrem variis, gravissimisque crucifixus torta Epicharis, quamvis Volus coram, que ab eo accepit, testatur, nunquam adiudi potuit, ut confessione sua rem ullam aperiret: sed cum iam tortores defatigaveret, & lacero corpore ingratam habebat rit vitam, scipiam laqueo suspendit. Illa fragili enim sexu, D quem nullius doctrina robur amara, plus inesse virtutis, atque potentis ostendit, quam veterum philosophorum permulti fecerint. Fulg.lib.3.cap.3. At de *Polygonis* sic: Piso, & Seneca infidias in Neronem comparabant. Seneca frater era Scelai, qui scortum habebat Epicharis. Hanc Nero, quasi particeps occulorum conforitorum, in questionibus examinavit acerbissime. Illa vera refutat, neque quenquam prodidit. Nero rem diffudit, quasi eam iterum torturam. Post triduum Epicharis in lepta iussit ad portari. Illa soluta zona, scipiam lepta strangleavit. Qui portabant, ad tormentorum locum appropinquantes, deposita lepta progrederi cam iusterunt. At illa mortua reperta, tyranus mirus in modum esse cruciavit, quod a scorto viuis videbatur. Polyg.lib.8.*

Cum Ptolemaeus per perfidiam socorem Simonem pontificem, & Iudaorum principem occidisset, captaque Socru, duobusque liberis, cum eis in Draconis arcem receperit:

ipsa ad principem admirabundus pervenit, dehortans ne torquetur. Christianos pergeret, illis gloria, ipsi principi ignominia, ac dedecoris plenum futurum: & ordine re audiit Julianus ab incepto detinuit. Theodorum Eusebium testificatur se Antiochæ convenisse, quæsi que, an in equales doleret? Minime vero, inquit ille: nam ponē me afflitem juventis in alba veste; qui subinde frigidam mihi fusfundebat, & sudore sudatio candidissimo detergebat, ita ut grave potius fuerit, cùm illius detraharet. L. Vives in lib.18. Agustinus de Civit. Dei, Cap.52.

Sivardus, Magni Norvegiorum regis castra fecutus, ab Haraldo Hybeniente, Magni amulo, pulsum Magnum, è monachibus septis eductum, ad pristinum regni fastigium eveniens statutus adversus Haraldos filios. Hujus auspiciis, cum tribus Haraldi filiis, Ingone, & Sivardo, & Ofteno, paternum regnum afferantibus, navali certamina dimicavit. In quo captus, in concionem hostili sententia damnandus abstrahit. Nemine autem fæderorum adhibito, qui delictorum ejus confiteorūne excepit, eam adstantibus modo, quo licuit, explicavit, præfatus, ex mendacio ab eis detegit. Propter quænam præbitum: memor sanè, fæderalis copia non sufficiens, etiam ad privatorum cognitionem commissaria referre licere. Magno quoque Norvegiorum rege, quem Haraldus Hybeniente patrem mentiebatur, se genitum memorabat. A causa generalissimo spiritu etiam inter perfecta supplicia non deficit. Primum siquidem verberibus affectus, ac deinde malleorum ibidem artuum conatus, non genitum, non susprium edidit, non supplicium, aut tristem vocem emitit, nullum doloris indicium præbit, sed quasi in otio Pfalerium regens, inter facias precies, & folennium verborum nuncupationem spiritum posuit. Homines vindictæ cupidi non contenti in vivum seviſſive, extinximus patiblio fufiherunt. Sexto lib.1.4.

JO. BONETUS Veronensis, cūm ab Ecelino, quem à Romano oppido Romanum nuncupabant, Verona, ac Tavifinis Marchia princeps (qui omnes crudelitatem, cœtu novis Phalaris atque sua anteibat) Patuviano ad prætorem Aufidum ipsius crudelitatis ministrum missus esset: diu promissis primò affectus, deinde tormentis discruciatus, ut initia in tyrannum conjugationis reos nominaret, quos ipsi Cœ infantes norat: ne forte doloris magnitudo ad ea dicens cogeret, quæ ipse sponte sua nunquam fassurus erat: in ipsius prætoris confusione fibris dentibus lingua abscidit, acque haud multo post inter tormenta defecit, quemadmodum ejus pater Thomassinus eadem de causa ante fecit. Intermis indæ tormentis, solita oratione, carminibusque suis, & sœciorum laudes descripsit. Demum ad locum, ubi exanimatur, deductus, Carolum, Francionumque confites, qui præ timore examinati videbantur, cohortatus, carnifices oravit, ut se prius inchoaretur, ut suo exemplo comites patientiam different. Nudus in disco protensus, cruribus, brachisque ad dicti podes deligatus, cūm eos, qui astabant, preparatæ mortis species, atque horror averteret, ipse speciosus verbis, atque intrepida voce penatum facinus tollens, ne quaque sciam mortis genitum curare ostendit. A summo humero, usque ad medium pectus carnificis falco diritus; nec verbis, nec voce mutata, vitam finit. Fulg.lib.3.cap.3. ex Egnat.lib.3.cap.3.

*I G N E M , F L A M M A S /
CUM THEMISTOCLES frater Aegislaus (quo tempore ingenti exercitu Xerxes ad evertendam Graeciam veniebat) ut pro exploratore in hostium castra proficisci eretur, manus suscipit: confessus in castris Mardonio, homine Perla, amictu confectusque ante alios insigni, arbitratus Xerxes esse, postquam sciret, ut morte ejus patria salutem servaret: sensim homini approquans, eum intermit. Itaque comprehensus, aque ad Xerxes perducitus, quia ea ipsa hora sacrificabat, nullus, aut vulturn, aut vocis doloris peritus edito signo, ignobilis, quibus in ora sacrificabatur: dexteram inveit, totamque combusit. Cum autem rata patientia Xerxes obstatuisset, fertur ei Aegislaus dixisse, Tales Atheniensem animos eſſe. Atque in equo miserabilis supplicio extinxit. Ex nimio enim pondere, quod pedibus alligatum fuerat, solitus artuum compagibus, ferunt mortuo brachio reliquo corpore in fine suspensa manifeste. Bern. Scad. lib.3. Hisp. Pat.*

RICARDUS de S. Cruce, Patavinus nobilis, Eciolino tyrranno amicus, in monasterio fratrum Alemannorum magister, sufficetus erat Felici Veronensi, inde obfusum summoto. Verum (ut sunt tyranis suscipit omnia) & hic paulo post illi pari periculo suspectus reddidit, quasi cum Felice in tyrrani pericula conjurasset. Comprehensus igitur, questionibus, & tormentis tamdiu tortus, atque querula voce, geminive illo dolore affie vius est: fed ridens, gesticante latitia, in medio dolore expiravit. Sabel.lib.5.8.4. ex Val.3.c.1.ex lib.11.Livri.

Ethodius Rex Scotorum occisus à Fidicine in Hibernia in cubiculo suo pernoctante, in ultionem cuiusdam propinquui sui, quem à rege interceptum causabatur. A.C. 104. regni 33. Facinoros iste fidicen, dum ad supplicium duceretur torturam, dirique crucifixibus afficeretur, non modo vulnus, atque querula voce, geminive illo dolore affie vius est: fed ridens, gesticante latitia, in medio dolore expiravit. L. B. Theat. vii. Human. Tom. VII.

MAURISIUS servus, cūm à Neapolitano prætori candens fornicare considereret (liberum enim hominem domini sui ius tu occidere) traheretur per urbem ad maius supplicium, nullus omnino ejuslatus nisi, non vulnus mutavit, non statum corporis: quin cum pectus brachiaque ad nervos offlata uultata, & concisa esset, protento collo, ita eos carnifici obstat, ac secum non ageretur. Omnia enim vicit animi obduracione, ac pertinacia. Pont.2.c.7.de Fort. dom.

Cum Hermolaus Donatus, Venetus Decemvir, in vinculis adolescentem habet, impudicior reum, qui tormentis nullis, ut crimen fatetur, adduci poterat; adolescentis amator Hermolaum post secundum à Solis occata horam, à Palacio domum redigentem, uno solo comitatum, extinxit ejus lumine, uno vulnera occidit. Cum eadis auditor ignoraret, conjectura ejus facti veritatem disquirere decrevit Ve-

rit. Si hinc miraculo Darius inferuile oculos, scilicet ejus litpris milites vincit non posse: cuius infirmam æatem tanto robo prædictam animadvertiset. Val.M. ix.3.c.3.

Q. Mutius Scævola, cūm Porfena rex Thusciorum adversus Romanos bellaturus trans Tyberim castra locatæ, in hostium

castra mutato habitu secepit, & satellitem regis pro ipso
A rege interfecit. Ad Porfenantem regem duxit, dextram manum
igni imposuit, doloresque animosè dissimulans, tam qui er-
rat, exsir, hocque ipse Porfenant ad pacem cum Romanis
facienda impulit. *Livius lib. 2. Decad. 1. Valerius Maximus*
lib. 3. cap. 3. Syll. Ital. lib. 8. & Sallust. lib. 5. cap. 8. De eo Marcius
lib. 1. 1.

Deum petet regem decepta satellite dextra,
Infecta sacris se peritura foci.

Sed jam sevis pius miracula non tulit hostis,

Et raptum flammis iussit obire virum.

Vtter quam potuit contemptu Matrius igne,

Hanc spectare manum Porfena non potuit.

Major decepta fama est, & gloria dextra;

Si non erat, fecerat illaminus.

Pompeyus legationis officio fungens, a Gentio regi inter-
ceptus, cum fanatus consilia proderet tuberetur, ardentem lu-
cerne admirorum digitum cremandum præbuit: eaque patien-
tia regi simul, & desperationem tormentis quicquam ex se co-
gnoscendi excusit, & expetend pop. Rom. amicitia magnam
præbuit intrepidum. *Val. lib. 3. 3.*

Duo Antiocheni fratres, spestante Diocletiano Impone dis-
sacrificantes, dextras flammis absumendas intrepidè objec-
runt. *Ful. Egnat. 1. 3. 3.*

Roxo Danorum rex, cum ad Atisum vitricum Svecia
regem incognitos pervenisset, & in convito de virtute ex-
cellentissima quereretur: Rolvo Tolerantia primas tribuit,
Atisum Liberalitat. Rolvo nudatum corpus foco luculentu-
admovit, solo clypeo partem, qua igni magis exposita erat,
tegens. Quoniam omnium admiratione staret immobilis,
aqua rogo inexcere, qui atabant, patientis ejus maxima
comprobata. Atisus vicinum liberalitate exercenda causa
monilibus aureis, & torque magni ponderis privigium
donavit. *Saxo lib. 2.*

MORTIS TOLERANTIA, RATIONE
HABITA A GENTIIS:
NEMPE QUI SMORTEM TOLERAVERE
INTENTATAM A NATURA.

Moses, & Aaron, quoniam in deferto Sin, ad Aquam
jurgi in Cade, dixerant se Israeliti percussa petra aqua-
dare posse, neque Domino gloriam tribuerent: eam petram
Dominus iis inflexi, ut terram Sanctam ne ipsi quidem in-
gredierentur. Illi suum peccatum agnoscentes, tacuerunt,
neque Dominum deprecaverunt, vel quia mortem non metuerent, &
quia tamen aliquo pro populi petra clade tam feruider apud Do-
minum intercedere conseruerant. Mori etiam cum Aaron
in monte Hor ascenderet, & Eleazar F. Pontificatus
resignare, ibique mori iussus fuisset: ne verbo quidem
restitutus. *Numer. 20.* Sie negue Moyses, cum in mon-
tem Ararim ascenderet, & terram Sanctam, quam Ifra-
elicis datus esset, intueri iussus esset, paulo post mori-
turum, contradixit sed. Dominum, tum rogavit, ut ali-
quam loco suo præficeret populo. Præfecit igitur Ioseph F.
Num. 11. 7.

CERCIDAS civis Megalopolis ex Arcadia in mortuor-
ibus periculosis, liberante moriturum esse dicebat:
potest mortem esse vultur ex philopoli Pythagoram, ex
historico Hecatœnum, ex poeta vero Homerum. *Aelianus 1.*
13. de Var. hist.

ANTIPATER Tarenensis, vita migraturus, Fortune gratias
egisse fertur, quod cum semel omnino se mari credidisset,
optima uita efficit navigatione. *Sobell. lib. 3. Enn. 6.*

COLUMBANUS Monachus, Columbani Abbatis discipulus,
cum febris gravior afflueret, & ei vir apparuisset dicente pre-
cess, & lacrymas Abbatis ipso obstare, ne mori posset: con-
timuò rogavit Abbatem, ut ab oratione cefando, permettere
se de corporis catere: quamprimum educi, eo quod ad aeternam
beatitudinem se transformandu minime dubitaret. *Ma-
rullus lib. 5. 5.*

Scribit quidam Græcus, Constantium Chlorum Imperato-
rem extrema vocula, cum esset Eboraci in Britannia mori-
tus, sequi de lechu protenderet, ut ambabus manibus filium
Constantium Magnum, qui jam concito gradu adven-
tiore, amplectetur, dixit. Mortem esse immortalitate me-
liorem. *Culpi.*

Sub Eduardo III. Anglorum rege Suardus comes Nor-
thumbria, bellicis artibus clarus, cum profluvio ventris labo-

raret, ac sensim deficientibus viribus, haud dubiam mortem
præsentiret, scipium armavit, sletique acer in armis, ac si cum E-
ho hoste effet congregatus: difitans, Non decere hominum for-
tem jacenti jumentorum ritu mori: atque sic è vita migravit
imitatus in hac parte Nafamonum Libya populorum insitu-
rum. *Polyd. lib. 8.*

ROBERTUS Siciliæ regis animi magnitudinem in ipso mor-
tis agone dederit *Petrarcha sub titulo, de Sapientia*
dicit, & fadis.

MAGISTRATU, JUDICIBUS,
TYRANNIS.

CANIUS JULIUS, Philosophus maximè constans, & gra-
vis, cum diu cum Cajo Cæsare altercatus esset, mori ab eo
est iesus, cum vero ad necem vocaretur, lustrum ludebat.
Tum numeratus calculus, fodali inquit: Vide ne post mortem
meam mentiaris vice, & simili Centurioni annuis: Testis,
inquit, eris, uno me antecedere, Cervicem inde percusso
præbuit intrepidè. *Seneca.*

THERASÆ PETUS, vir consularis, & quindecimviralis,
ac facerdotis prædictus, dum necis judicium præfatuor:
vesperante die in illustrium virorum, ac seminarum eccl., F-
cum Demetrio chirurgo de Natura anima, & dissectione
spiritus, & corporis, tantisper disceperat, donec advent
Dominus Silianus, & quid Senatus in gratiam Neronis flau-
tus, expouxit: datum scilicet fibi eis necis arbitrium:
mortem, summae, & simili Centurioni annuis: Testis,
inquit, eris, uno me antecedere, Cervicem inde percusso
præbuit intrepidè. *Seneca.*

BACONIS PETUS, vir consularis, & quindecimviralis,
ac facerdotis prædictus, dum necis judicium præfatuor:
vesperante die in illustrium virorum, ac seminarum eccl., F-
cum Demetrio chirurgo de Natura anima, & dissectione
spiritus, & corporis, tantisper disceperat, donec advent
Dominus Silianus, & quid Senatus in gratiam Neronis flau-
tus, expouxit: datum scilicet fibi eis necis arbitrium:
mortem, summae, & simili Centurioni annuis: Testis,
inquit, eris, uno me antecedere, Cervicem inde percusso
præbuit intrepidè. *Seneca.*

LAONUS PETUS, vir consularis, & quindecimviralis,
ac facerdotis prædictus, dum necis judicium præfatuor:
vesperante die in illustrium virorum, ac seminarum eccl., F-
cum Demetrio chirurgo de Natura anima, & dissectione
spiritus, & corporis, tantisper disceperat, donec advent
Dominus Silianus, & quid Senatus in gratiam Neronis flau-
tus, expouxit: datum scilicet fibi eis necis arbitrium:
mortem, summae, & simili Centurioni annuis: Testis,
inquit, eris, uno me antecedere, Cervicem inde percusso
præbuit intrepidè. *Seneca.*

EPAMINONDAS, maxima Thebarum felicitas, idemque
Lacemonis prima clades, cum veruam eius urbis glo-
riam, invictamque ad tempus publicam virtutem apud
Leuctram, & Mantineam secundis præliis contundit: tra-
jectus hasta à Grylio Atheniensi Xenophontis patre, fangui-
& spiritu deficiens, recrere se conatus, primum, An clypeus suis salvis esset? deinde, An fusi hostes penitus
forent? interrogavit. Quæ postquam ex animi sententia com-
petit: Non enim, inquit, commilitones meæ vites, fed inclitus,
& altius iniunctum avenir. Nunc enim vester Epaminondas na-
scitur, quia sic moritur. Thebas ductu, & auspiciis meis
caput Græcia factas video: & fortis, & animosa civitas Spar-
tana jace, armis nostris adjecta, amara dominatione Græcia
liberata est. Orbus quoque, non tantum fine liberti morior,
quoniam misericordia Leuctram, & Mantineam relinquo.
E corpore deinde sua hastam educi jussit, coque vulnera ex-
piravit. Quod si cum dii immortales victorii suis perfusi pa-
cient, sive gloriost parva nona non intraserit. *Val.*
Max. lib. 2. cap. 2. & Justinus lib. 6. Probus in eis vita.

Diod. lib. 14.

Romanus petitus Gallis, fugientibus Vestibibus, de-
runt Sacerdotibus, seneque consulares, & triumphales non fu-
sinerunt urbem relinquere: sed que auguiflamma vestis est
thems dentibus triumphantibusque, ea vestiri, & Pontifice
maximo prezioso verba Fabio, deos precari, quasi pro pa-
tria temetipos devotiores, in foto obveneri sellis cum co-
federunt ornati: quod forsiter, expectantes. Tertio quam
tempore apparuit, rogavisse: Quid meritum censeat?

Quæ postquam portas clausas nullas in muris inventi statione
in his primis stupescerunt habuit, & fraudem: haud credens
Romani tam deplorata esse consilia. Ubid, quod era, G
cognovit: ingressus porta Collina, cepit Romanum, trecentis
sexaginta annis, & aliquando amplius, quā condia fuisse.
Occupata urbe, Brennus elicit ad Capitolum prædictio per
forum descendens, subiicit miraculo virorum eo ornatum, &
silencio confidentem: quod nec assurgent advenientibus
hostibus, neque vultum, coloremv mutassent: sed soli, &
intrepidi scipionibus, quis manu tenebat, innixi, & in se mu-
tuò verbi quieferent. Huius rei commoti Galli miraculo-
fuit, diuq[ue] cunctatio eos attrestandi accendente velut
angustiores tenuerunt: donec unus ex illis ad M. Papyrium (Val-
erius. C. Artium habet) proprie accessens, admota leviter ma-
nu mento eius barbam, quam habebat promissam, denusit: in
cujus caput Papyrium scipionem ebrenum ita incusit, ut id
communiqueret illi. Hunc Barbares stricto occidit ene. Ab hoc
initio, reliquos impetu facto contradicaverunt, urbem even-
tentum, atque inferunt, quos ceperunt, promiscue viros, &
mulieres, fenes, puerosque interfecerunt. *Plut. in Camillo.*

Valer. lib. 3. cap. 2.

NOTARAS, five LEONTARAS, judex Byzantinus, à Mai-
hometo Turcarum Imperatore post captam Constantinopolis
linatum liberis, & uxore benigne tradidit, & à Turcis
militibus redemptus, cùm in magna ore prudenter extin-
tione effet. At ubi filium duodecim annos natum tyranno
libidinoso dare recusat, cum liberis ad mortem ducit eis.
Carnifices rogavit Notaras, ut primò liberos in confectu
suo occiderent, & postrem in se hostili ferro ruerent. At filii
preciosi fatigabat patrem, ut interficeretur opes universas,
qua in Italia haberet, permutaret, ne ipse perirentur.
Demum pater liberorum precies averfatus, iussit, ut fortis animo
ad imminentem mortem irent. Hi quidem primò interfici-
tuntur. Postea ne canendum & ipse interficeretur præbuit.
Calecypas. lib. 8.

CANTABROS ferunt juris hostium factos, ac patibulo affixos,
in tanta supplici diritate nihilominus perinde ac gefientes,
paena concinere. *Celius lib. 28. cap. 22.*

HELVETII GRANCEPUM arcem tuentes, Caroli Burgundi blan-
dis promissis decepti, cum se se fidei concredidissent, tre-
centi ex arboreis supensi, ducenti nautico fumi alligati, & in

repressi. Quod si benignitate potius, quām divagatione,
certare nobiscum perrexeris, dabis operam, ne offici-
corum vicefridus supererem. At rex: Verum quibus
obsidibus pollicitationes obfirmatis? Vitis, inquit,
quām contribueris beneficio tuo, fidei, constantieque pi-
giori obsecimus, redditui, quondamque refugitatis.
Hinc vero illi conditionibus emisi, quām dederant fi-
dem, obstinatis animis egregie præstiterunt, populares
suis sinceris Macedonibus conciliantes. *Celius lib. 18.*

cap. 33. d. L.

DIONYSIUS SYRACUSANUS RHEGINORUM urbe capta, Phyto-

nen, quem ipsi tibi ducem constituerat, in potestatem
suam rediget. Et quidem filium eum primum in mare
præcipitavit. Ipsi vero in loco sublimi omnium spectaculo
proposito, nuncipari per quandam nullis, filium ipsius
Dionysium histera die marinis undis absorptum perire.
Ad quam vocem intrepide Phyto respondit furtur: Fuit
igitur uno die pars suo fortunior. Postea vero per urbem
circunduum flagris cadi, & nulla non contumelia offici-
jussit, simul comitate pracone, qui proclamaret, virum hunc
a Dionysio puniri, tanquam auctorem belli Reginorum.
At Phytonimo, & voce intrepida clamabat, se, quod F
per urbem Dionysius prodere noluerit, penas nunc luere, quas
inventum brevi repetitus a Dionysio Deus esset. Quam viri
fortitudinem etiam Dionysii milites admirantes, reprehendi-
tare, & exercitati Tyranni crudelitatem cuperunt, Dionysius
verius, non milites Phytonem creptum liberarent, mari quo-
que horrabiliter ante afflictum una cum universa cognatione
submersit. Sic vir illi præter virtutis meritum interierit.
Cuius calamitatem etiam Poeta quidam carmine deflevit.
Diod. lib. 14.

Romanus petitus Gallis, fugientibus Vestibibus, de-
runt Sacerdotibus, seneque consulares, & triumphales non fu-
sinerunt urbem relinquere: sed que auguiflamma vestis est
thems dentibus triumphantibusque, ea vestiri, & Pontifice
maximo prezioso verba Fabio, deos precari, quasi pro pa-
tria temetipos devotiores, in foto obveneri sellis cum co-
federunt ornati: quod forsiter, expectantes. Tertio quam
tempore apparuit, rogavisse: Quid meritum censeat?

Quæ postquam portas clausas nullas in muris inventi statione
in his primis stupescerunt habuit, & fraudem: haud credens
Romani tam deplorata esse consilia. Ubid, quod era, G
cognovit: ingressus porta Collina, cepit Romanum, trecentis
sexaginta annis, & aliquando amplius, quā condia fuisse.
Occupata urbe, Brennus elicit ad Capitolum prædictio per
forum descendens, subiicit miraculo virorum eo ornatum, &
silencio confidentem: quod nec assurgent advenientibus
hostibus, neque vultum, coloremv mutassent: sed soli, &
intrepidi scipionibus, quis manu tenebat, innixi, & in se mu-
tuò verbi quieferent. Huius rei commoti Galli miraculo-
fuit, diuq[ue] cunctatio eos attrestandi accendente velut
angustiores tenuerunt: donec unus ex illis ad M. Papyrium (Val-
erius. C. Artium habet) proprie accessens, admota leviter ma-
nu mento eius barbam, quam habebat promissam, denusit: in
cujus caput Papyrium scipionem ebrenum ita incusit, ut id
communiqueret illi. Hunc Barbares stricto occidit ene. Ab hoc
initio, reliquos impetu facto contradicaverunt, urbem even-
tentum, atque inferunt, quos ceperunt, promiscue viros, &
mulieres, fenes, puerosque interfecerunt. *Plut. in Camillo.*

Valer. lib. 3. cap. 2.

NOTARAS, five LEONTARAS, judex Byzantinus, à Mai-
hometo Turcarum Imperatore post captam Constantinopolis
linatum liberis, & uxore benigne tradidit, & à Turcis
militibus redemptus, cùm in magna ore prudenter extin-
tione effet. At ubi filium duodecim annos natum tyranno
libidinoso dare recusat, cum liberis ad mortem ducit eis.
Carnifices rogavit Notaras, ut primò liberos in confectu
suo occiderent, & postrem in se hostili ferro ruerent. At filii
preciosi fatigabat patrem, ut interficeretur opes universas,
qua in Italia haberet, permutaret, ne ipse perirentur.
Demum pater liberorum precies averfatus, iussit, ut fortis animo
ad imminentem mortem irent. Hi quidem primò interfici-
tuntur. Postea ne canendum & ipse interficeretur præbuit.
Calecypas. lib. 8.

CANTABROS ferunt juris hostium factos, ac patibulo affixos,
in tanta supplici diritate nihilominus perinde ac gefientes,
paena concinere. *Celius lib. 28. cap. 22.*

HELVETII GRANCEPUM arcem tuentes, Caroli Burgundi blan-
dis promissis decepti, cum se se fidei concredidissent, tre-
centi ex arboreis supensi, ducenti nautico fumi alligati, & in

T. B. Toccat. vita Hum. Tom. VII.

lacu